

Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak, bestaande uit mr. A.G. Beets, mr. J.C.P. Ekering, mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

Kennis van en de bewaking van voorgeschreven procestermijnen zijn een wezenlijke taak van de advocaat en vergen, gelet op de doorgaans verstrekkende gevolgen van het niet in acht nemen daarvan, grote alertheid.

- Advocatenwet art. 46 (1.4.1. termijnen)
- Gedragsregel 4

Raad van Discipline Amsterdam 10 juli 2000

(mrs. De Groot, Goppel, Hamming, Klaver en Romijn)

Feiten

Mr. X neemt ten behoeve van klager op zich hoger beroep in te stellen tegen een beslissing van een raad van discipline, op een klacht tegen de voormalige advocaat van klager. Op 13 juni 1994 hebben mr. X en klager daarover een gesprek, terwijl de beroepstermijn verstrijkt op 18 juni 1994. Mr. X laat op 15 juni daaropvolgend aan de griffier van het Hof van Discipline per brief weten dat hoger beroep wordt ingesteld en dat de gronden waarop het beroepschrift steunt zo spoedig mogelijk zullen worden nagezonden. De griffier van het hof wijst vervolgens mr. X er telefonisch op dat binnen het verstrijken van de appeltermijn de gronden van het beroep moeten zijn ingeleverd, waarna mr. X bij faxbrief van vrijdag 17 juni 1994 laat weten niet in staat te zijn om de gronden behorende bij het voorlopig verzoekschrift te kunnen aangeven, omdat hem de daarvoor noodzakelijke informatie ontbrak. Bij beslissing van de voorzitter van het Hof van Discipline van 20 juni 1994 wordt klager vervolgens niet-ontvankelijk verklaard. Mr. X stelt klager daarvan op de hoogte, waarna wordt afgesproken dat mr. X zal onderzoeken of een vordering tegen de voormalige advocaat op grond van diens veronderstelde onrechtmatig handelen kans van slagen heeft. Op 15 augustus 1994 hebben mr. X en klager daarover een bespreking, waarna klager, als in juni 1995 nog geen actie is ondernomen, een andere advocaat inschakelt. De klacht behelst dat mr. X de klachtzaak tegen de voormalige advocaat van klager niet naar behoren heeft behandeld en gedurende ruim een jaar geen actie heeft ondernomen in de zaak omtrent onrechtmatig handelen van de voormalige advocaat van klager.

Overwegingen van de raad

Kennis van en de bewaking van voorgeschreven procestermijnen voor het aanvoeren van de gronden van een in te stellen beroep zijn een wezenlijke taak van de advocaat en vergen, gelet op de doorgaans verstrekkende gevolgen van het niet in acht nemen daarvan, grote alertheid. Volgens artikel 56 lid 3 van de Advocatenwet dient het beroep van een beslissing van de Raad van Discipline (binnen de daarvoor gestelde termijn van 30 dagen) te worden ingesteld bij met redenen omklede memorie. Mr. X heeft aangevoerd dat hij daarmee bekend was, maar niet wist hoe strak het vereiste van aan te voeren gronden werd gehanteerd. Echter, voor het verstrijken van de fatale termijn is mr. X er door de griffier van het hof nog eens op gewezen dat een termijnsauerend beroepschrift, als door mr. X ingediend, niet mogelijk was en dat de gronden dus aangevuld dienden te zijn. Desondanks is mr. X daartoe niet overgegaan.

Indien mr. X tijdens het intakegesprek met klager al wist in de hem resterende week geen tijd te zullen hebben voor het aanvoeren van gronden, had hij de opdracht van klager niet moeten aanvaarden. Door de opdracht evenwel aan te nemen werd van mr. X gevergd dat hij alle geëigende maatregelen zou nemen (zoals het verkrijgen van specifieke informatie benodigd voor het opstellen van de gronden dan wel bij gebreke daarvan het invullen van de gronden van meer algemene aard) om voldoende zorg te betrachten bij de vervulling van zijn verplichtingen. De in het voorgaande omschreven handelwijze van mr. X is principieel onjuist en door aldus niet te voldoen aan de opdracht van klager op procesueel juiste wijze beroep in te stellen heeft mr. X klachtwaardig gehandeld.

Met betrekking tot het verwijt dat mr. X nalatig is geweest in het nemen van andere stappen heeft mr. X aangevoerd de behandeling van de zaak te hebben laten liggen in afwachting van bemiddeling door de deken in andere klachtzaken van klager. De klachtzaak tegen diens voormalige advocaat maakte daar echter geen deel van uit; deze zaak was al bij de tuchtrechter in behandeling geweest. Klager verkeerde in de veronderstelling dat de zaak tegen zijn voormalige advocaat door mr. X zou worden behandeld.

Mr. X heeft feitelijk de behandeling van de zaak gestaakt zonder klager naar behoren te informeren. Ter voorkoming van misverstanden bracht de door mr. X jegens klager in acht te nemen zorg mee dat een gemaakte afspraak of verstrekt advies om de behandeling van de zaak op te schorten ook schriftelijk werd vastgelegd. Mr. X heeft dit verzuimd. Ook het tweede klachtonderdeel is derhalve gegrond.

Mr. X heeft zich ter zitting ongelukkig betoond met de hem verweeten gedragingen en er blijkt van gegeven in te zien dat de eerder door hem aangevoerde omstandigheden hem niet kunnen disculperen. In samenhang met het gegeven dat mr. X in de voorliggende 23 jaar niet eerder tuchtrechtelijke verwijten zijn gemaakt acht de raad geen termen aanwezig voor het opleggen van een maatregel.

Volgt

De Raad van Discipline verklaart de klacht in al haar onderdelen gegrond.

De geheimhoudingsplicht van de advocaat duurt voort na de beëindiging van de relatie met de cliënt als gevolg van diens overlijden. Zwaarwegende belangen – waarvan in casu niet is gebleken – kunnen echter de opheffing van de geheimhoudingsplicht rechtvaardigen.

- Gedragsregel 6 lid 4

Hof van Discipline 14 juli 2000, nr. 2936

(mrs. Van Erp, Taalman Kip-Nieuwenkamp, Krans, Orie, Scheltema en Schokkenbroek)

Raad van Discipline 's-Gravenhage 3 mei 1999

(mrs. Robbers, Claassen, Eschauzier, Foortse en Van Nispen tot Sevenaer)

Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het *Advocatenblad* zijn gepubliceerd zijn ook te vinden

op www.advocatenorde.nl en *BalieNet*

Feiten

Nadat de vader van klager is overleden treft klager bij de papieren van zijn vader stukken aan waaruit blijkt dat mr. X aan hem juridische bijstand heeft verleend. Klager vindt onder meer een aantal kwitanties wegens contante betalingen aan mr. X. Klager verzoekt mr. X om hem alle stukken, zijn vader betreffende, toe te sturen en de aangetroffen kwitanties te verduidelijken. Mr. X weigert afgifte van het dossier, waarbij hij zich op zijn geheimhoudingsplicht beroept. Om diezelfde reden weigert hij de blijkens de kwitanties betaalde bedragen te specificeren. Mr. X neemt in een brief aan klager een declaratie op, volgens welke aan hem nog 1068,12 gulden betaald dient te worden, na verrekening van de eerdere, door de vader van klager betaalde voorschotten. Mr. X geeft van deze declaratie geen specificatie, zich ook daarbij weer beroepende op zijn geheimhoudingsverplichting. Later zendt mr. X aan de deken, in het kader van diens onderzoek, een globale specificatie van zijn werkzaamheden.

Klacht

Ten onrechte wil mr. X geen informatie geven over de aan klagers vader verleende rechtsbijstand, weigert hij het dossier af te geven en is hij niet bereid zijn declaratie voldoende te specificeren.

Overwegingen van de raad

De raad verwerpt het standpunt van mr. X dat klager geen belang heeft bij de klacht voor zover deze de afgifte van originele dossierstukken en de specificatie van de declaratie betreft. Originele stukken behoren immers tot de nalatenschap van klagers vader terwijl van klager als erfgenaam van zijn vader wordt verlangd dat hij de declaratie van mr. X vol doet. De raad deelt echter de opvatting van mr. X, mede gelet op de inhoud van Gedragsregel 6 lid 4 en de omstandigheid dat door het overlijden van klagers vader de toepassing van Gedragsregel 6 lid 2 niet aan de orde kan komen, dat zijn geheimhoudingsplicht ook voortduurt na de beëindiging van de relatie met de cliënt als gevolg van diens overlijden. Dit beginsel zou slechts uitzondering kunnen leiden indien zwaarwegende belangen van klager de opheffing van de geheimhoudingsplicht zouden rechtvaardigen. Daarvan is in casu echter niet gebleken. Ter zitting is daarentegen gebleken dat klager en zijn vader bij diens leven tegenstrijdige belangen hadden, onder meer erin bestaande dat klagers vader strafrechtelijke aangifte tegen klager heeft gedaan, hetgeen heeft geleid tot zijn veroordeling. De raad acht derhalve het verwijt dat mr. X geen informatie wil geven over de aan klagers vader verleende rechtsbijstand en het dossier niet wil afgeven, ongegrond.

Het hiervoor overwogene brengt tevens mee dat de raad van oordeel is dat van mr. X gelet op diens beroepsgeheim in tuchtrechtelijke zin niet verlangd kan worden dat hij zijn declaratie, ook al wordt betaling van klager verlangd, verder specificeert dan hij gedaan heeft in het kader van het deken-onderzoek. De klacht is derhalve ongegrond.

Overwegingen van het hof

Het onderzoek in hoger beroep heeft niet geleid tot de vaststelling van andere feiten dan wel tot andere beschouwingen en gevolgtrekkingen

dan die vervat in de beslissing van de raad, waarmee het hof zich verenigt.

Volgt

Bekrachtiging.

Toegestane variatie van quota pars litis.

- *Advocatenwet, art. 46 (1.4.3.1 financiële verhouding)*
- *Gedragsregel 25*

Hof van Discipline 14 juli 2000, nr. 2964

(mrs. Van Erp Taalman Kip-Nieuwenkamp, Krans, Orie, Scheltema en Schokkenbroek)

Feiten

Mr. X behandelde voor zijn cliënt een letselschadezaak onder de afspraak dat hij zou trachten de buitengerechtelijke kosten bestaande uit honorarium en kosten bij de aansprakelijke WAM-assuradeur te verhalen en, zo zulks niet zou lukken, de cliënt desondanks geen rekening zou krijgen, behoudens andersluidende afspraken.

De WAM-verzekeraar voldeed de declaraties van mr. X maar voor 75 procent, omdat de klager geen autogordel had gedragen.

In het eindstadium van de zaak heeft mr. X met zijn cliënt afgesproken dat hij de helft zou ontvangen van het meerdere dat zijn cliënt boven 50.000 gulden als slotuitkering inzake de schadevergoedingskwestie zou ontvangen.

De Raad van Discipline achtte dit laatste, op een klacht van de cliënt, tuchtrechtelijk verwijtbaar omdat dat voorstel naar de huidige opvattingen een onjuiste wijze van declareren inhield.

Overwegingen van het hof

Het voorstel van mr. X bevat elementen van de declaratiewijze (quota pars litis) die gedragsregel 25, derde lid, verbiedt, maar onderscheidt zich daarvan in aanmerkelijk opzicht. Mr. X zou immers slechts een evenredig deel van de waarde van het te bereiken gevolg ontvangen indien en voor zover die waarde een bedrag van 50.000 gulden te boven zou gaan. Het hof acht daarbij niet onaannemelijk dat de kans op een dat bedrag wezenlijk overschrijdende uitkering (zeer) beperkt was. Bovendien had mr. X als gevolg van de door de verzekeraar toegepaste korting van 25 procent voor een als belangrijk in te schatten gedeelte van zijn werkzaamheden (te weten de werkzaamheden die mr. X toen hij het voorstel deed reeds had verricht) een salaris ontvangen dat feitelijk neerkwam op een gematigd uurtarief.

De voorgestelde wijze van declareren kan dan ook niet (zonder meer) als ongeoorloofd worden aangemerkt (vgl. HvD 9 februari 1998, no. 2474, *Advocatenblad* 19 maart 1999, no. 9906).

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de Raad van Discipline en ongegrondverklaring van de klacht.